

Sygn. akt **IC 562/10**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : **S.S.O. Grażyna Lipianin**

Protokolant : **Ilona Pasternak**

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014r. na rozprawie

sprawy z powództwa

R. W.

przeciwko **Towarzystwu (...) z siedzibą w W.**

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie

I. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki R. W. tytułem zadośćuczynienia kwotę 60.000zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od 29 lipca 2010r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem odszkodowania kwotę 315,50zł (trzysta piętnaście złotych pięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi od 29 lipca 2010r. do dnia zapłaty;

III. ustala odpowiedzialność pozwanego za następstwa wypadku z dnia 13 października 2009r., mogące wystąpić u powódki w przyszłości;

IV. oddała powództwo w pozostałej części;

V. koszty procesu między stronami wzajemnie znosi;

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 5.548,81zł (pięć tysięcy pięćset czterdzieści osiem złotych osiemdziesiąt jeden groszy) z tytułu kosztów sądowych, odstępuje od obciążania powódki pozostałymi nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt 562/10

UZASADNIENIE

W pozwie z 27 lipca 2010r. R. W. wносиła o zasądzenie od Towarzystwa (...) z siedzibą w W.:

1. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 100.000zł,
2. kwoty 1.545,35 zł tytułem odszkodowania,
3. renty po 500zł miesięcznie na zwiększone potrzeby od 1 listopada 2009r.,

4. ustalenia odpowiedzialności pozwanego za dalsze, mogące wystąpić w przyszłości następstwa obrażeń, jakich doznała powódka w wyniku wypadku,

5. kosztów procesu.

Powódka dochodziła odszkodowania w kwocie 1.545,35zł, na które składają się: 768 zł kosztów dojazdu członków rodziny do szpitala w L. w dniach 13-29 października 2009r., wartość zniszczonej kurtki pomniejszona o kwotę uznaną 370zł, wartość przejazdów powódki na podstawie złożonych faktur pomniejszona o kwotę przyznaną ryczałtowo 307,85zł, koszt zakupu szlafroka 99,50zł (pozew z uzasadnieniem k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) z siedzibą w W. nie uznało powództwa i wносиło o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów. Pozwany uznawał swą odpowiedzialność co do zasady. Podniósł, że toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce 40.000zł zadośćuczynienia i zwrócił udokumentowane wydatki na leki i rehabilitację (odpowiedź na pozew k. 63-67).

W piśmie z 31 marca 2011r. pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo w zakresie odszkodowania o kwotę 835,17 zł. (pismo k. 124-125).

W piśmie z 31 października 2011r. pełnomocnik powódki wносиł o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 100.000zł zadośćuczynienia i 1.545,35zł odszkodowania od dnia wniesienia pozwu, od kwoty odszkodowania 835,17zł od 4 kwietnia 2011r. oraz 500zł renty na zwiększone potrzeby płatnej do dnia 10 -go każdego miesiąca poczynając od 1 sierpnia 2010r. z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pismo k. 256).

Pełnomocnik pozwanego nie uznawał powództwa i wносиł o jego oddalenie w całości (pismo k. 309).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 października 2009r. R. W. była uczestnikiem wypadku drogowego przy Al. (...) w L.. Kierujący samochodem O. (...) nr rej. (...) S. D. nie zatrzymał się na czerwonym świetle i wymuszając pierwszeństwo uderzył w prawy bok samochodu, w którym jako pasażerka jechała powódka (bezsporne).

R. W. w dacie wypadku miała 24 lata. Przyjęta została do (...) Publicznego Szpitala (...) w L.. Przebywała tam od 13 do 29 października 2009r. Rozpoznano uraz głowy, złamanie obu kości łonowych i kulszowych, złamanie obustronne kości krzyżowej. Badanie radiologiczne wykazało w zakresie miednicy obustronne złamanie kości łonowych oraz możliwość złamania panewki prawego stawu biodrowego, kręgosłup szyjny i l-s w normie (wynik badania radiologicznego k. 22). Stosowano zachowawcze, przeciwbólowe. Zalecono: zakaz obciążania pierścienia miednicy, rehabilitację w łóżku pacjentki i kontrolę w poradni chirurgii urazowej po 30 dniach (karta informacyjna k. 19).

Matka powódki wzięła urlop, zamieszkała na stacji córki i codziennie była u niej w szpitalu. Ojciec przyjeżdżał co drugi dzień busem z Ł. (zeznanie S. W. k. 118v-119).

Rodzina powódki poniosła koszty dojazdów do szpitala komunikacją publiczną w okresie od 13 do 29 października 2009r. na trasie Ł. – L. i z powrotem przez oboje rodziców. Matka zamieszkała w L. na stacji córki, zatem jej koszty dojazdu wyniosły 12zł x2=24zł. Ojciec co drugi dzień przyjeżdżał do L.. Jego koszty dojazdu wyniosły 192zł (8 razy x 2x 12zł = 192zł) (zeznanie S. W. k. 119). Łącznie koszty dojazdu rodziców do szpitala wyniosły 216zł (żądane 768zł).

15 grudnia 2009r. ojciec powódki kupił dla niej szlafrok za kwotę 99,50zł (rachunek k. 143).

W okresie od 13 listopada 2009r. do 21 grudnia 2009r. powódka leczona była po urazie miednicy w Klinice (...) w O.. Stosowano ćwiczenia, pionizację, naukę chodzenia. Była pionizowana. Zalecono chodzenie za pomocą kul łokciowych i ćwiczenia (karta informacyjna k. 11-12). Ojciec jeździł do niej co 2-3 dzień, czasami matka (zeznanie S. W. k. 118v-119v).

Od 18 lutego do 17 marca 2010r. przebywała w Oddziale (...) Szpitala (...) w B.. Zawiózł ją tam ojciec własnym samochodem. Rodzice odwiedzali ją dwa razy w tygodniu. Stosowano leczenie usprawniające (karta informacyjna k. 17). Po powrocie do domu chodziła nadal o 2 kulach, potem o jednej (zeznanie S. W. k. 118v-119v).

Pozwany jest towarzystwem ubezpieczeń wzajemnych zarejestrowanym w Krajowym Rejestrze Sądowym w rejestrze przedsiębiorców pod nr (...) (odpis z rejestru przedsiębiorców k. 70-78). Działa na zasadzie art. 38 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003r. o działalności ubezpieczeniowej.

Szkoda została zgłoszona pozwanemu 7 stycznia 2010r. Powódka wystąpiła o 100.000zł zadośćuczynienia i 3.824,89zł odszkodowania (zgłoszenie szkody k. 79-83).

5 maja 2010r. powódka wystąpiła z dalszym żądaniem odszkodowania (pismo k. 84-85).

Pozwany uznał swą odpowiedzialność i wypłacił powódce w maju 2010r. 40.000zł zadośćuczynienia.

Tytułem odszkodowania wypłacił kwotę 2.712,01zł (pismo k. 86-87, operat do szkody k. 88-90), na którą składają się:

1. koszty zakupu leków 269,47zł (łącznie zwrócono koszty leczenia 522,90zł),
2. za obuwie 154,99zł i dresy do rehabilitacji 96,95zł,
3. koszt zakupionego paliwa 912,11zł na podstawie faktur i rachunków (...),
4. za bilety (...) i bilety autobusowe 573,56zł (zgodnie ze zgłoszeniem)
5. za zniszczoną kurtkę 150zł (powódka wartość kurtki określiła na 520zł i dochodzi z tego tytułu kwoty 370zł);
6. koszt wywołania zdjęć kurtki 21zł;
7. za transport karetką 280,50zł.

Z rachunku nr (...) z 15 stycznia 2010r. na kwotę 245,77zł pozwany uznał w formie ryczałtu kwotę 81zł (rachunek k. 25) (żądane 164,77zł).

Z faktury VAT nr (...) z 3 lutego 2010r. na kwotę 220,03zł za 57,6 l oleju napędowego pozwany uwzględnił w formie ryczałtu kwotę 76,95zł (faktura k. 23) (żądane 143,08zł).

10 czerwca 2010r. pozwany przyznał powódce zwrot kosztów przejazdu do placówek medycznych w kwocie 623,86zł (stanowisko k. 91-93).

Powódka po wypadku była przygnębiona, wycofana, skarżyła się na dolegliwości bólowe, wymagała pomocy rodziny (zeznania świadków S. W. k. 118v-119v, Z. W. k. 119v-120 i P. W. k.183-184v).

Konsultowana była w lutym, maju i październiku 2010r. w Ośrodku (...) w L. przy ul. (...) w L. (historia choroby k. 13).

Od 20 czerwca do 18 lipca 2010r. przebywała w (...) (karta informacyjna k. 327). Rodzice raz byli w odwiedzinach.

Od 8 do 12 października 2010r. powódka leczona była w Klinice (...) w W. na Oddziale Gruźlicy K.-Stawowej. Rozpoznano zawroty głowy pochodzenia ośrodkowego, zawroty głowy i omdlenia po urazie wielonarządowym, bóle karku (karta informacyjna k. 147-148, historia choroby k. 149-152).

W dacie wypadku powódka była studentką piątego roku na Katolickim Uniwersytecie L. J. P. II Wydział Teologii, kierunek: (...) o rodzinie (zaświadczenie k. 9). Po wypadku otrzymała urlop z powodów zdrowotnych w okresie od 1 października 2009r. do 30 września 2010r. (decyzja k. 10).

Aktualnie powódka studiuje na studiach doktoranckich na KUL w L.. Pozostaje na utrzymaniu rodziców.

Badanie neurologiczne powódki nie wykazało odchyłeń od normy. Nie doszło do trwałych ani długotrwałych uszkodzeń (...). Przebyte wstrząśnienie mózgu nie spowodowało trwałych skutków organicznych ani zaburzeń funkcjonowania powódki. Następstwem przebytego wstrząśnienia mózgu był bezpośrednio po wypadku (do roku czasu) zespół stresu pourazowego (reakcja na ciężkie uszkodzenie ciała).

Okresowe bóle kręgosłupa są spowodowane skoliozą idiopatyczną całego kręgosłupa i wymagają rehabilitacji. Dolegliwości nie są związane z przebyłym urazem (opinia biegłego sądowego neurologa A. S. k. 205-206, uzupełnienie opinii k. 224 i k. 363).

Podawane aktualnie przez powódkę zaburzenia pamięci bieżącej, koncentracji, bóle i zawroty głowy, drętwienie kończyn są objawami zaburzeń nerwicowych bez związku z wypadkiem.

Doznany w wypadku uraz głowy z utratą przytomności i wstrząśnieniem mózgu nie wywołał trwałych skutków w postaci uszkodzenia centralnego układu nerwowego i co za tym idzie zmian w funkcjonowaniu poznawczym.

U powódki występują cechy syndromu DDA (dorosłe dziecko alkoholika) i zaburzenia adaptacyjne sytuacyjne. Te ostatnie są związane z wypadkiem komunikacyjnym. Doznane w wypadku urazy, powodujące długotrwałą niesprawność fizyczną wpłynęły dodatkowo negatywnie na obraz siebie powódki. Nasiliły u niej tendencje do izolacji, unikania kontaktów interpersonalnych, poczucie mniejszej wartości, mniejszej atrakcyjności.

Bezpośrednio po wypadku pojawiły się zaburzenia adaptacyjne w postaci tzw. zespołu stresu pourazowego. Występowało przygnębienie, natrętne wspomnienia sytuacji wypadku, koszmarne sny, niepokój, odizolowanie od otoczenia, bezsenność, bóle głowy, wzmożona męczliwość oraz trudności ze skupieniem się. Nadal występują reakcje lękowe sytuacyjne związane z poruszaniem się po ulicy, przechodzeniem przez jezdnię. Lęk ten winien ustąpić samoistnie (opinia biegłego psychologa E. M. k. 190-194, uzupełnienie k. 246).

Biegły z zakresu psychiatrii J. K. uszczerbek na zdrowiu powódki spowodowany zaburzeniami depresyjno-lękowymi określił na 5%. Wskazane byłoby leczenie psychiatryczne ambulatoryjne (opinia biegłego J. K. k. 371-373 i k. 470).

W wyniku wypadku nie doszło do uszkodzenia narządów płciowych, ale nastąpiło uszkodzenie kości miednicy tworzących kanał rodny, tzn. złamania kości łonowych, kulszowych oraz obustronnego złamania kości krzyżowej. Obrażenia w obrębie miednicy nie będą miały wpływu na zajście w ciążę i jej donoszenie, ale sama ciąża może mieć wpływ na statykę i zniekształcenie kręgosłupa, na skutek obciążenia ciężarną macicą. Podczas ciąży mogą występować bóle kręgosłupa. Doznane obciążenia kości miednicy mogą mieć wpływ na przebieg porodu siłami natury, mogą być wskazania do rozwiązania ciąży cesarskim cięciem. Złamanie dwóch kości łonowych, kulszowych oraz obustronne złamanie kości krzyżowej powodują trwały uszczerbek na zdrowiu powódki 20% (opinia biegłego z zakresu ginekologii W. S. k. 302-304).

Po przebyłym złamaniu kości łonowych kulszowych bez przerwania obręczy biodrowej oraz złamaniu kości krzyżowej powódka może wykonywać wszystkie czynności życia codziennego. Nie wymaga pomocy drugiej osoby.

Układ kostno-stawowy nie wykazuje odchyłeń od normy. Nie wymaga rehabilitacji. Zrost kości miednicy jest mocny i pewny, nie daje podstaw do diagnozowania zmian zwyrodnieniowych. Powódka nie powinna mieć problemów ze swobodnym poruszaniem się (opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej E. J. k. 323-326).

Biegły z zakresu chirurgii ortopedii i rehabilitacji med. Z. K. opiniował, że leczenie ortopedyczne zostało zakończone. Przy zastosowaniu leczenia rehabilitacyjnego następstwa przebytych obrażeń narządu ruchu nie będą miały dużego wpływu na życie i funkcjonowanie powódki.

Możliwe jest wcześniejsze niż fizjologiczne powstanie zmian zwyrodnieniowych w przeciążonych stawach kręgosłupa.

Rokowanie na przyszłość co do zdolności poruszania się w związku z przebytymi obrażeniami narządu ruchu jest dobre. Uszczerbek na zdrowiu powódki trwały-długotrwały z powodu urazu kręgosłupa odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowego wynosi 20%.

U powódki z powodu następstw wypadku komunikacyjnego oraz z powodu samoistnych schorzeń występujących przed wypadkiem – idiopatycznego esowatego skrzywienia kręgosłupa piersiowo-lędźwiowego z zablokowaniem stawu krzyżowo-biodrowego wskazane jest okresowe leczenie rehabilitacyjne. W okresie zaostrzenia dolegliwości i profilaktycznie powódka będzie wymagała leczenia rehabilitacyjnego. Wskazany jest przynajmniej jeden raz w roku 21 dniowy cykl rehabilitacyjny. Może korzystać z takiego leczenia nieodpłatnie co drugi rok. Koszt jednego dnia pobytu w szpitalu uzdrowiskowym z zabiegami rehabilitacyjnymi wynosi 150zł. Powódka w okresie zaostrzenia dolegliwości może stosować leki o działaniu przeciwbólowym i miorelaksacyjnym. Koszt miesięczny to około 30zł. Jednak lepszym rozwiązaniem w sytuacji zaostrzenia dolegliwości bólowych jest stosowanie naturalnych metod jak kąpiel w wannie w gorącej wodzie (opinia biegłego z zakresu chirurgii ortopedii i rehabilitacji med. Z. K. k.393-396, 432-435, 467-469 i 493-496).

Ostatecznie uzupełniając opinię biegły opiniował, że w następstwie wypadku u powódki nie doszło do pogorszenia się stanu kręgosłupa w porównaniu z okresem przed wypadkiem. Doszło jedynie do naciągnięcia aparatu mięśniowo-więzadłowo-torebkowego kręgosłupa. Tego typu obrażenia goją się w okresie 6-ciu miesięcy. Przebyty w wypadku komunikacyjnym uraz kręgosłupa nie pogłębił istniejącego przed wypadkiem skrzywienia kręgosłupa i nie wywołał trwałego kalectwa.

Następstwa wypadku wymagały leczenia farmakologicznego i rehabilitacyjnego w okresie 6 miesięcy od wypadku. Odczuwane przez powódkę dolegliwości w części mogły być następstwem wypadku. Jednak czasokres ich odczuwania jest ograniczony do 3 lat od wypadku (opinia Z. K. k. 493-496).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie przywołanych dowodów.

Dowody z dokumentów obdarzył wiarą, ponieważ nie były kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków S. W. (k. 118v-119v), Z. W. (k. 119v-120) i P. W. (k. 183v-184v) oraz samej powódki (zeznanie k. 443v-444). Jednakże nacechowane są one subiektywną oceną następstw wypadku przez powódkę i osoby jej bliskie, przypisywaniem dolegliwościom związku z wypadkiem. W tej kwestii miarodajne są opinie biegłych, które sporządzone zostały przez osoby dysponujące wiedzą w zakresie swych specjalizacji.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. G. (wniosek k.333, postanowienie k. 341v), gdyż wskazywane okoliczności wymagają wiedzy specjalistycznej i stanowią element opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w znacznej części. Pozwany odpowiada na zasadzie art. 822kc.

Przepis art. 436 § 2k.c. normuje szczególny rodzaj odpowiedzialności ciężącej na posiadaczach pojazdów poruszanych za pomocą sił przyrody.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego za wszelkie następstwa wypadku u powódki jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawarta ze sprawcą wypadku oraz przepisy ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392).

Zakład ubezpieczeń, co do zasady, winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust.1 w/w ustawy).

Roszczenie o zadośćuczynienie Sąd uwzględnił na podstawie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. Stanowi on, że w przypadku zaistnienia uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy ujawnionej jako cierpienia fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia). Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (tak wyrok SN z 3 lutego 2000 roku, I CKN 969/98, lex nr 50824).

Sąd przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia miał na względzie całokształt okoliczności sprawy, rozmiar cierpień, ich intensywność i czas trwania, wiek poszkodowanej oraz ewentualne konsekwencje wypadku w przyszłości. Zadośćuczynienie winno być adekwatne i stanowić odpowiednią rekompensatę za pogorszenie komfortu życia powódki w następstwie wypadku.

Odpowiednim zadośćuczynieniem, w ocenie Sądu, za doznaną przez powódkę krzywdę, uwzględniając już wypłaconą kwotę 40.000zł, będzie kwota 60.000zł. Łącznie zadośćuczynienie dla powódki wyniesie 100.000zł.

Sąd miał na uwadze, że uraz dotyczył uszkodzenia kości miednicy. Połączenie dolegliwości w następstwie wypadku z istniejącymi już wcześniej u powódki dolegliwościami było szczególnie uciążliwe. Niewykluczone są dalsze następstwa urazu, co powoduje obawy i pogarsza komfort życia powódki. Przez długi okres czasu powódka zdana była na opiekę i pomoc drugiej osoby. Musiała uczyć się chodzić, korzystała z kul przy poruszaniu się. Straciła rok akademicki, korzystała z urlopu dziekańskiego. Przez długi okres była pacjentką leżącą, zdaną na opiekę i pomoc drugiej osoby. Pozostaną obawy pogorszenia stanu zdrowia w przyszłości, możliwości komplikacji przy ewentualnym porodzie i nasilenia się dolegliwości bólowych kręgosłupa w trakcie ciąży. Nie ulega wątpliwości, że powódka w następstwie wypadku doznała cierpień fizycznych i psychicznych.

Żądanie zasądzenia odsetek od kwoty zadośćuczynienia uzasadnione jest treścią art. 481§ 1 i 2 kc oraz art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Ubezpieczyciel winien spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty zawiadomienia od wypadku. Gdyby wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 kc).

Powódka żądała odsetek za zwłokę w zapłacie zadośćuczynienia od dnia wniesienia pozwu, tj. od 29 lipca 2010r. i żądanie w tej części zostało uwzględnione jako zasadne.

Z dochodzonego odszkodowania Sąd uznał koszty dojazdu rodziców do szpitala w L., ojca w kwocie 192zł i matki 24zł oraz koszt zakupu szlafroka. Wydatek na zakup nowego szlafroka jest uzasadniony, wbrew twierdzeniom pozwanego. Powódka podczas leczenia szpitalnego i rehabilitacji wymagała odpowiedniej odzieży i zakup szlafroka należy uznać za celowy.

Łącznie udowodnione i uznane wydatki wyniosły 315,50zł i ta kwota została zasądzona na zasadzie art. 444 § 1 kc z żądanymi odsetkami za zwłokę w zapłacie. W pozostałej części żądanie odszkodowania zostało oddalone.

Powódka nie udowodniła zasadności dochodzonej kwoty odszkodowania za zniszczoną kurtkę. Pozwany wypłacił 150zł. Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu, że wartość uszkodzonej kurtki była wyższa, niż uznana przez pozwanego. Również pozostałe wydatki nie zostały udowodnione zarówno co do wysokości jak i celowości. Nie udowodniono by wydatki poniesione na zakup paliwa miały związek z kosztami leczenia powódki i jej rehabilitacją w związku z wypadkiem. Pozwany zwrócił koszty dojazdu, a stron powodowa nie wykazała by były one wyższe niż kwoty uznane.

Odnosnie odszkodowania w zakresie zgłoszonym w piśmie z 31 marca 2011r. na wydatki za płytę w kwocie 25,60zł, ksero 8,96zł, za klisze 126 zł, za płytę 6,40zł, za dokumentację medyczną 2,76zł i kopie dokumentacji medycznej 0,43zł, żądanie zapłaty nie może być uwzględnione jako odszkodowanie. Zebranie dokumentacji było celowe celem przedstawienia do opiniowania biegłym sądowym. Nie jest to jednak odszkodowanie w rozumieniu art. 444 § 2 kc. Wydatki te stanowią koszty procesu poniesione przez powódkę i jako koszty podlegają rozliczeniu w tym postępowaniu.

Pozostałe zgłoszone koszty leczenia nie mają bezpośredniego związku z następstwami wypadku (badanie tarczycy, badanie (...), badanie laboratoryjne, porada endokrynologiczna, porada neurologiczna z 8 listopada 2010r., badanie endokrynologiczne). Powódka ma inne schorzenia, w tym neurologiczne i wymaga leczenia bez związku z wypadkiem.

Nie udowodniono by wydatki na zakup oleju napędowego w sierpniu 2010r. były celowe i miały związek z kosztami leczenia i rehabilitacji powódki w następstwie wypadku.

Nieuzasadnione jest żądanie renty na zasadzie art. 444 § 2 kc. Stanowi on, że w razie zwiększenia potrzeb poszkodowany może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Powódka w następstwie wypadku nie wymagała i nie wymaga stałych wydatków na leczenie i rehabilitację. Okresowo winna korzystać z rehabilitacji, ale w następstwie schorzeń istniejących przed wypadkiem. W okresie leczenia następstw wypadku korzystała ze świadczeń w ramach ubezpieczenia.

Na podstawie art. 189 k.p.c. Sąd ustalił odpowiedzialność pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Szkody na osobie nie zawsze powstają jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała (uchwała SN 7 z 17 kwietnia 1970r. III CZP 34/69, OSN 1970 Nr 12, poz. 217). Wprawdzie rokowania na przyszłość są dobre, jednakże nie można wykluczyć wystąpienia zmian zwyrodnieniowych i komplikacji przy ewentualnym porodzie.

Powódka wygrała proces w części.

Obie strony poniosły koszty wynagrodzenia pełnomocników, powódka dodatkowo pozyskania dokumentacji medycznej.

Uwzględniono 60.000zł zadośćuczynienia z żądanych 100.000zł, 315,50 zł z żadanego odszkodowania 1.545,35zł i 835,17 zł oraz ustalono odpowiedzialność pozwanego na przyszłość. Nie uwzględniono żądania renty. Mając na uwadze wysokość uwzględnionych roszczeń uzasadnione było wzajemne zniesie kosztów procesu między stronami na zasadzie art. 100 zd.1 kpc.

Na zasadzie art. 113 ust.1 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U.2010.90.594 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego połowę nieuiszczonych kosztów sądowych w kwocie 5.548,81zł. Na koszty sądowe składają się opłaty 5.778zł i wynagrodzenia biegłych w kwocie 5.319,62zł (186,26zł, 490zł, 786,97zł, 100zł, 414,18zł, 95,58zł, 127, 44zł, 400zł, 1059,87zł, 635,92zł, 423zł, 150zł i 450,40zł), łącznie 11.097,62zł. Na zasadzie art. 113 ust. 4 w/w ustawy Sąd odstąpił od obciążania powódki pozostałymi nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.